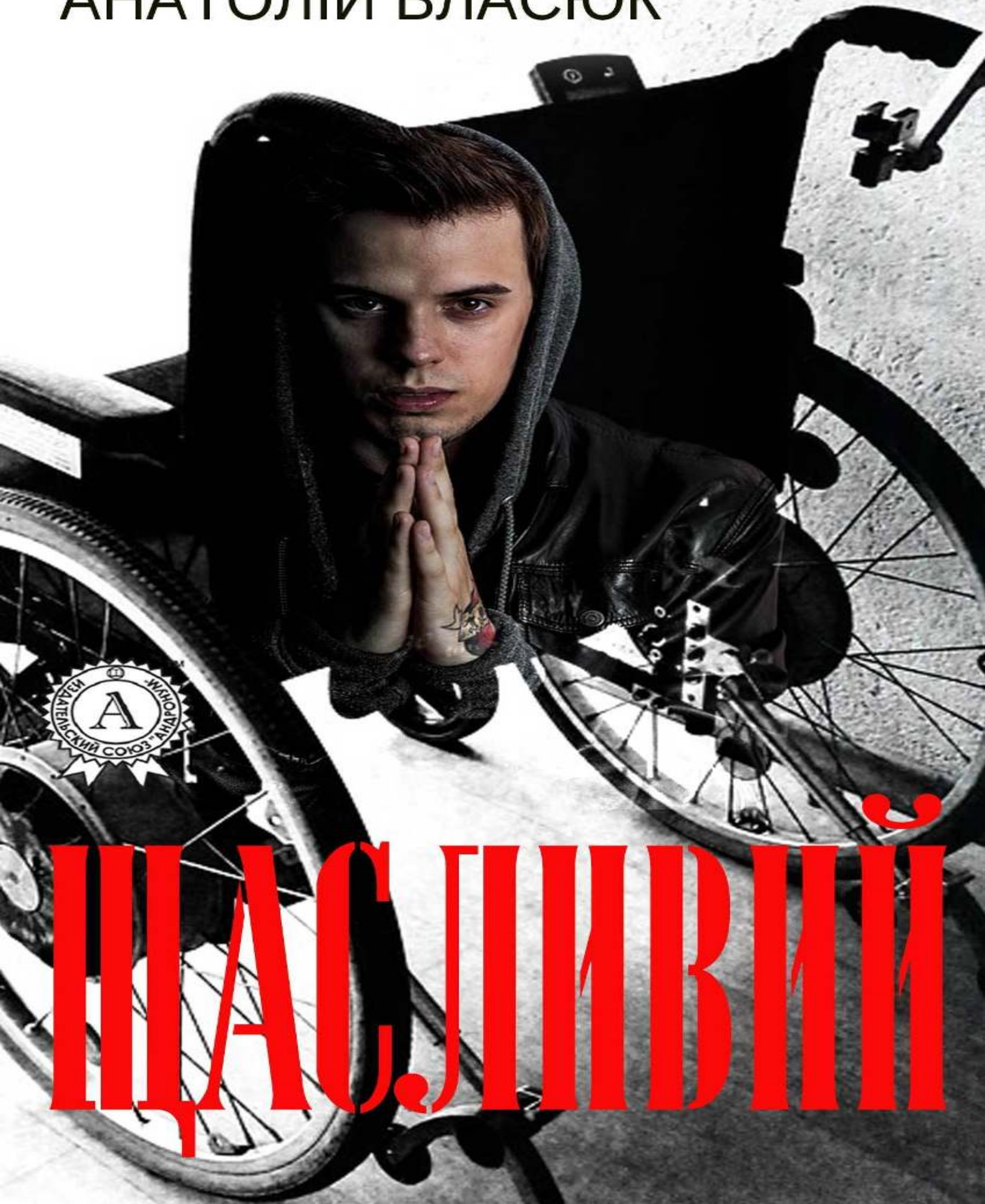

АНАТОЛІЙ ВЛАСЮК

ЩАСЛИВИЙ

**Анатолій Власюк
Щасливий**

Світлані Костик

1

Я лежав на ліжку. Простирadlo хрустіло від кожного мого руху. Боліла права нога. Я дивився в стелю, ніби намагався запам'ятати кожну тріщинку. Це була гра з самим собою. Таким чином я хотів забути про біль.

І раптом я все згадав. Учора мені відрізали праву ногу. Лікар розвів руками і сказав: «Хлопче, краще відрізати ногу, ніж ти маєш померти». Він не розумів, що для двадцятилітнього юнака краще померти, ніж бути без ноги.

Але чому нога болить, якщо її нема? Я чув про вираз «фантомний біль», але аж тепер зрозумів, що це таке.

Мені хотілося горілки. Я, мабуть, видудлив би з горла цілу пляшку. Але в той же час я розумів, що ніхто мені випити не дасть.

Ось так маю тихесенько божеволіти сам-на-сам?

2

Прийшла медсестричка, гарненьке біляве дівчатко, трошки старше за мене. Я глянув на її голі коліна, і вона зашарілася.

Дівчатко витягнуло з-під ліжка посудину, в яку я налюрив мало не дві літри сечі, що гостро пахла. Мені стало незручно і, мабуть, тепер почервонів я.

– Щось тобі принести? – сумно запитала вона.

Я хотів з'язвити, щоби мені повернули відрізану ногу, але стримався. Медсестричка ж не винна, що зі мною таке трапилось.

Взагалі ніхто не винен – ні продажні генерали, які кинули нас, мов гарматне м'ясо, у бійню, ні ті, хто поцілів мені в ногу, ні Порошенко, якого мені було нудно слухати, ні Путін, якого я готовий був задушити власними руками, ні сам Господь Бог. У всьому був винен тільки я і моя дурна голова, що полізла в це пекло.

3

Коли я думав про хлопців, які назавжди залишилися лежати у тій клятій лугандонській землі, біль вщухав. Але той фантомний біль відрізаної ноги не йшов у жодне порівняння з душевним болем. Я знав, що вже ніколи не побачу своїх хлопців ні на цьому, ні на тому світі. Вони вже точно в раю, бо святіших за них нікого не було. А мені – прямий шлях до пекла, бо я залишився живий.

Я й незчувся, як на очі виступили сльози. Мені стало соромно. Я жалів себе, свою відрізану ногу, без якої не уявляв собі подальшого життя.

Про хлопців я вже не думав, і нога, якої не було, знову нагадала про себе.

Не вистачало ще, щоб медсестричка побачила мої сльози. Я рішуче стер їх з обличчя. Зробив це вчасно, бо вона якраз повернулась. Мала суворо глянула на мене, ніби чекала, що я її про щось попрошу. А мені потрібна була лише моя відрізана нога.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

АНАТОЛІЙ ВЛАСЮК

